

Resebrev 18

Grekland - Turkiet

18 september – 12 oktober

Vi ligger nu i Olympiahavnen och kan slösa med el och vatten. Tvättmaskinen utnyttjar Ulla flitigt. Det är skönt att kunna använda dessa finesser ibland och särskilt som vi legat ute i vikar och på öar i en månad. Visserligen har vi besökt en och annan hamn men här i Grekland är det inte vanligt med denna lyx. Marinan var nästan öde och vi låg bara här i en natt. Vi drog vidare ut i öriket Kykladerna och seglade till ön Kea. Här finns en liten vik med ett samhälle som heter Vourkari. Det var inte många båtar i hamnen så vi förtöjde längs den lilla kajen. Det var en underbar liten idyllisk vik och stillheten var påtaglig. Längs stranden låg det små restauranger. Vi gick en promenad i den lilla byn och besökte ett krukmakeri. Vi fastande för två små saker som vi köpte. På kvällen intog vi en mycket god måltid på en av restaurangerna. Här på ön Kea är man känd för sina bakverk.

Seglatsen gick vidare till Kythnos där vi fann en fin ankarvik. Vad kan man skriva mer än att vattnet var kristallklart och solen obarmhärtig vilket gör att det är skönt att sitta under biminin och bara slappa om man inte får lust att snorkla en stund. Kylan arbetar på och förser oss med kall öl mm. När vi kollat färdigt och kan denna botten är det dags att nästa dag segla vidare och kolla en annan botten. Nu blev det så att det inte blev en ankarvik utan en liten hamn som heter Livadi på ön Serifos. Vi la oss längs och blev tillsagda av en man att det fick man inte. Givetvis så förstod vi honom inte och när vi fick reda på att det var vattenmannen brydde vi oss inte. Det var inte många båtar som kom så det spelade ingen roll. Vi hittade en liten köttaffär. Allt kött låg inne i ett kylrum så vi kunde inte peka och vad gör man då? Jo vi såg en bild av en ko på väggen vilken vi pekade på. Vi försökte med fläskkotletter, det hade han inte eller också förstod han inte vad vi menade så vi fortsatte med andra förslag och till slut blev det grillspett.

Nästa ö heter Sifnos där vi la oss på svaj på Wathi. Återigen en liten idyll med god mat på en liten restaurang som vi gästade på kvällen. Vi trevade oss tillbaka i kolmörker och hittade Filiokus och rodde stilla ut till Hokus Pokus då vi inte ville störa stillheten och lugnet.

För läsaren kan det tyckas mycket enkelt att kana runt mellan öarna. I verkligheten är det så att beslut måste fattas hela tiden. Det är inte alltid så att vi synkroniserar kunskapsintagen i pilots och sjökort så rent teoretiskt är vi på väg åt olika håll ibland. Här i Grekland finns det massor med öar så det kan vara svårt ibland. Emellertid begav vi oss båda två till hamnen Ios på ön Ios. Detta är en färjhamn där det stod i piloten att här blir det ordentligt med svall när färjorna kommer. Informationen visade sig vara helt korrekt. Färjorna svängde runt i hamnen och då uppstod det först ett sug och sedan när färjan kom runt svall. Vi fick ligga en bra bit från kajen. Det var ett litet trevligt samhälle som vi lärde känna ganska bra för det kom in ett lågtryck som envisades med att ligga kvar och det var sydliga kulingvarningar i flera dagar. Vinden avskräckte oss inte för att segla vidare. Nästa anhalt hade vi bestämt till Santorini och dit ville vi inte gå när det var hård sydlig vind då förtöjningsmöjligheterna är mycket begränsade och djupet försvårar ankring om man inte har ett par hundra meter kätting eller lina.

Äntligen, den 25 augusti lugnade det sig och vi seglade till Santorini eller Thira. Varje ö i den grekiska skärgården har tre till fyra olika namn som inte alltid överensstämmer med namnet i piloten vilket ibland ställer till med förtret. Det händer till och med att det kan stå ett annat namn i registret än på ön. Det blev en härlig dag med en fin segling och ett fantasiskt mottagande av öarna som visade sig på sin bästa sida när solen belyste de höga klippsidorna med de vita husen utplacerade i små klickar längs klippbranterna. Detta är en syn som biter sig fast i hjärnbarken. Inne mellan öarna ligger själva vulkanön Néa som fortfarande är aktiv. Då det enligt piloten här finns massor med stora påmönstringsvilliga råttor gick vi vidare till en påbörjad EU sponsrad marina på södra sidan av Santorini. Vattendjupet är begränsat och vid inseglingen är det bara 2,5 m varför det bör var rätt väder när man går in. Senare fick vi höra att egentligen så skulle vi gått på grund men vi märkte inget. Men ibland hör man så mycket så det gäller att sila informationen. Man blir bestört när man ser dessa stora investeringar sluta i inget. Vi har hört att man inte fullföljer projekten när EU pengarna är slut då grekerna inte tillskjuter sin andel. På kajerna stod vackra belysningsstolpar i gjutjärn som varken har fått el eller underhåll varför glasen var sönder och rosten trängde fram. Fiskebåtarna har tagit över och det ser förfallet ut fastän anläggningen bara är några år. Det positiva var att ingen orkade ta betalt. Vi lyckade klämma oss emellan och låg bra förtöjda. Vinden friskade igen från syd men vi hade inga problem.

Nästa dag hyrde vi en bil och körde runt på ön i ett blåsigt men fantastiskt väder. Nu kände vi igen vyerna som vi sett på många grekiska vykort. Motiven går inte att beskrivas, de skall upplevas. Norra delen av ön är hög med lodräta kanter runt om och det blir ett fantastiskt ljus och en vidunderlig utsikt över havet där de vita husen dekorerade med blått och andra pastellfärger, de trånga gränderna med små mysiga affärer och restauranger med utsikt, de stora kryssningsfartygen som ligger uppankrade med tenderbåtar som transporterar in gästerna till linbanan som går upp till platan, åsneskjutsar, vimlet av folk med olika nationaliteter. Santorini är en ö som verkligen är värd ett besök.

Nästa kväll hände det. Vi spenderade en bra slant på en tjusig restaurang och våra förväntningar var på topp för den såg toppen ut. Kyparen satte fram en starter som bestod rostat bröd med tre olika dipsåser varav den ena tsatsiki. Vi åt med god aptit. Sedan kom grekisk sallad och friterade Kalamaris och till varmrätt tog vi kyckling respektive pepparstek. Vi mådde prima resten av kvällen. På natten kände jag ett märkbart obehag i magtrakten som drog sig sakta uppåt. Ulla sov gott men jag bestämde mig för att hjälpa obehaget. Jag lyckades lätta på trycket med hjälp av pekfinger och långfinger. På väg tillbaka till kojén krockade jag med Ulla som hade ett bestämt men något förvirrat uttryck i ögonen. Vi fick inte tillfälle att då utbyta några längre artighetsfraser. Ulla gjorde allt på en gång ”samtidigt”. Nästa dag var en lugn dag utan aktiviteter. Sviterna efter matförgiftningen kände vi av till och från i ett par veckor. Det enda vi åt samma denna dag var dipsåserna och brödet så vi har våra teorier.

Även denna gång lugnade vinden ned sig och vi kunde fortsätta vår seglats. Nu lämnade vi Kykladerna och satte kurs till den Dodekanesiska övärlden och Nisos Astipalaia till viken Agrilithi. Nisos betyder ö, det är ju enkelt, men uttal och sånt kan man lämna därhän. Det blev en lång etapp och när vi kom fram till ön var det nästan svart. Vi körde försiktigt in i viken och det visade sig att vi var ensamma. Vi droppade ankaret och sen var det kolsvart och inte ens månen visade sig. Vi hörde får eller getskällor i natten. Ljudet flyttade sig så skällorna satt på något som rörde sig. Senare kom det blåst, regn och åska men vi låg tryggt. Näst morgon såg vi att vi inte var helt ensamma. Vi såg en fåraherde och getter och får. Vi åt frukost och badade innan vi seglade vidare till Nisos Nisiros. Denna ö ligger alldeles syd om Kos. Det var trångt i den lilla hamnen och vi fick tränga oss in mellan två andra segelbåtar. Besättningarna

rörde inte en min eller försökte att hjälpa till. När vi var halvvägs in mellan båtarna tog det emot men då körde jag bogpropellern fram och tillbaka ett par gånger och sedan fanns det plats att komma in. Nu kunde dom inte låta bli att le. Vi gick en promenad och gick förbi en stor halvfärdig hotellanläggning. Det såg ut som om den inte skulle bli färdigbyggd för det fanns inget byggmaterial eller ställningar kvar. Allt såg övergivet ut. En bit längre fram var det gäss på vägen och när dom flyttat sig gick vi vidare och hittade ett bageri. Nästa morgon gick jag tillbaka och köpte färskt morgonbröd.

Nu är vi framme vid den 1 oktober och vi seglade till Simi. Simi ligger alldeles inpå den Turkiska kusten och här besöker vi bland annat hamnen för att klarera ut från ett EU land för nu skulle vi segla till Turkiet. Simi är en liten fin och idyllisk hamn och vi lyckades finna en bra plats långt in på kajen. Vinden blåste rakt in i hamnen och även här gjorde färjorna svall men vi låg bra. Det gick turbåtar till och från Turkiet så det fanns många affärer och restauranger. Det var liv och rörelse i hamnen. På morgonen när jag skulle slänga soporna fick jag gå och leta efter en soptunna. Tunnorna var undanställda lite vid sidan om. Jag kastade påsen i tunnan och ur hoppade tre förbannade katter som stirrade ilsket på mig. Senare gick jag till portpolice för utklarering. Vi hade smugit oss från att betala en Cruising Permit som är obligatorisk i Grekland men här var det stopp och vi åkte på att betala för att vi skulle få vår stämpel. Tjänstemannen var väldigt snorkig och tråkig och frågade flera gånger varför vi inte hade betalt. Mitt oskyldiga svar var att ingen hade bett oss att betala och att det var tråkigt att vi inte visste det och att det var billigt med 1200 kronor för att besöka detta trevliga land. Jag vet inte om han trodde oss men vi slapp dock straffavgift eller böter.

Nu satte vi ny kurs och denna gång skulle vi till Asien och närmare bestämt Marmaris i Turkiet. När vi kom närmare kände vi igen oss för vi hade hyrt båt och seglat här 1996. På vägen in till Marmaris gjorde vi ett stopp i Turunc för här gjorde vi ett besök förra gången vi var här. Bojarna framför restaurangen var borta men det fanns en fin brygga istället. Vi hade bestämt oss för att besöka de hamnar och vikar vi besökte med Bosse och Gun 1996. Sista biten in till Marmaris var rolig att uppleva igen efter att i ett och ett halvt år bara besökt nya platser där vi inte varit förut. Styrbordssvängen in i Marinan gick galant och vi blev lotsade fram till en plats av en mariner i gummibåt. Det kändes skönt att återigen komma till Turkiet som känns lite exotiskt med andra pengar (inga Euro) böneutropare, matthandlare, basarer och appelté mm. Man får inte glömma det vänliga Turkiska folket. Vi gick in i Marinan och frågade om det var ok att klarera in dagen efter för här behöver man springa runt lite. Vi fick en transitlog att fylla i och det var ok att fixa resten nästa dag. . Nu var vi sugna på att gå runt i Marmaris och basaren. Det var fortfarande mycket turister och kajerna kantades av Guletter och vi fick mängder av erbjudanden att följa med på en båttur. Dom är fantastiska på att kunna några ord av varje språk för att inleda en konversation och ett erbjudande vare sig det gäller matthandlare, skeppare på Guletter eller ”inkastare” till restaurangerna. Det tar en tid innan man vänjer sig vi alla påhopp. Efter att ha vrakat mellan restaurangerna (ibland får vi beslutsångest) fann vi till slut en och så satt vi då äntligen och åt. Kvällen var varm och härlig och det var gott att bara sitta och slappa och se alla turister som strövade längs kajen och blev attackerade. Somliga hade precis kommit för dom var kritvita med stora röda fläckar på armar, mage och rygg. Det är säkert skönt att sova i den varma natten med irriterande hud.

Nästa morgon gick vi med vår transit log för att få stämplat. Först var costal health control sedan till passport police och sen costumes och till sist harbor master. Nu hade vi klart med Hokus Pokus för ett år. Vi själva fick uppehållstillstånd i nittio dagar. För att få förlängning måste man åka ur landet och komma tillbaka igen eller så begära förlängning vilket innebär en

del krångel och avgifter men det går. Om vi seglar till Grekland åker vi på en cruising permit på cirka 120 €. Informationen skiftar beroende på vilken port police man talar med i Grekland. Emellertid nu var alla papper klara och vi kunde ägna oss åt mysigare aktiviteter alltså ströva omkring, sitta vid ett cafe och dricka cappucino och bara studera folket, miljöerna, ljuden och inandas dofterna. Marmaris hade vuxit sedan sist men det mesta var sig likt. Vi kompletterings- handlade för här är det ett bra utbud på varor och mat. Motorn fick lite nya filter och vi var klara för att segla vidare.

Först seglade vi förbi Pupa Yat Hotel som ligger längre in i viken. Det var här vi hyrde båt förra gången. Sedan seglade vi vidare till Ekincik och ankrade upp och drog en lina iland. Här ligger en mycket trevlig restaurang som vi besökt tidigare. Detta är en av pärlorna och vi bokade bord av en man från restaurangen som körde omkring och hjälpte till med tilläggningen. Här i Turkiet är det vanligt att restaurangerna har sina egna bryggor där man ligger gratis och dom hjälper även till vid sidan om i viken. Vi förtöjde mot berget vid sidan om. Restaurangen ligger uppe på bergsslutningen och har en mycket fin utsikt. Sist vi var här hade Bosse problem med sin plånbok vilket senare löste sig. Om ni träffar honom fråga gärna. Efter att ha gottat oss i solen och vattnet och intagit en avslappnad lunch seglade vi vidare i gammalt spår till nästa pärla nämligen Kapi Creek. Sist vi var här så fyllde kungen år. Kapi Creek är en väl skyddad liten vik med en restaurang och lite gamla fornlämningar i sten. Vi blev bjudna på te av ett turkiskt par som jag hjälpte att bära lite saker. När vi var ute och promenerade mötte vi dem och jag tyckte hon hade för mycket kassar. Dom bodde i en liten stuga utan möblemang. Golvet var täckt med mattor och det låg kuddar längs väggarna. Teet var gjort på Salvia. Kvinnan hade en vävstol där hon vävde mattor för att dryga ut ekonomin. Att besöka restaurangen var ett måste. Även här hade det skett förändringar med mer bryggplatser och fler bord. Denna viken kan tävla om bästa mysfaktor. Denna viken finns med på många vykort.

Nästa pärla blev Karacaören, återigen en liten ankarvik med en restaurang som vi tidigare besökt. Sist vi låg här var det bara en boj men nu var det fler och med lång förtöjning in till land. Det är praktiskt för då får det plats med fler båtar då dom inte svänger runt. Sist vi var här spelade ägaren turkisk musik på fiol vilket lät lustigt. Då var vi inte många i restaurangen. Gässen som han hade på gården bet Bosse genom byxorna. Han har fortfarande ärr efter 6 år vilket han gärna visar. Jag berättade då för ägaren att dom bitit Bosse och han ledde mig då ut i köket och jag fick hälsa på den gamla pappan som hade bandage om benen. Han var också biten. Pappan var nu död. Jag bad ägaren spela för oss men han sa att fiolen var sönder. Till slut spelade han för oss och med full inlevelse, bland annat låten Lady In Red med turkiskt sound. Den lilla restaurangen var utbyggd och han gick bara runt och var trevlig och pratade med gästerna. Han frågade om vi ville ha Turkisk Viagra vilket är Raki berättade han och skrattade. Maten var toppen så vi kom inte ihåg fel. Även här är mysfaktorn mycket hög. Vädret är fortfarande toppen och vi slipper den intensiva hettan och kan tillbringa mer tid i solen. Vi seglade vidare och ankrade i en ankarvik som heter Yesilköy limani. Det blåste upp och vi trixade lite innan vi kom på plats med lång lina iland. Vi hade vinden i sidan och den accelererade nedför de branta bergen. För att hålla båten still fick vi lägga ytterligare en lina iland. Vid denna manöver fick vi ligga med backen i för att inte driva ned och då hände det. Ankarolinan gick in i propellern. Ingen skada skedd, vi hängde på en till. Dykartub, cyklop och kniv plockades fram och snart hade jag skurit oss loss igen. Natten var lite stökig med kastvindar som tog tag i masten och det ryckte och slet. Ligger man så här blir det ingen sjö. Vi gick vidare till Kalkan och handlade. Det var en mycket brant backe från hamnen upp till affären och det var mycket varmt. Shoppingen var snart avslutad och vi seglade vidare till Finike. Det var en lång etapp och vi kom in i mörker då klockan var nio på kvällen. En

marinero mötte oss och lotsade oss på plats. Här var det övervägande tyska flaggor på båtarna. Marinan var fin och välordnad. Det blev middag i Hokus Pokus och vi somnade sedan gott av den goda maten och inte minst av det turkiska rödvinet.

Tidigt nästa morgon startade vi den sista långa etappen för säsongen för nu satte vi kurs mot Kemer och Kemer Marina som skall bli vår vinterhamn. Vi hade läst och hört mycket om Marinan så vi hade höga förväntningar. På kvällen anropade vi Marinan på kanal 73 och sa att det var en stor dag för Marinan för Hokus Pokus var på väg in. Vi hade bokat en vinterplats redan i april. Vi möttes av en marinero i gummibåt som hälsade oss välkomna och lotsade oss på plats. Förtöjningen gjorde han tillsammans med två kollegor så det enda vi behövde göra var att köra in båten på plats och stänga av motorn, resten skötte dom inklusive att koppla el sladd iland och kontrollerade att det funkade. Kontakt till vår TV sladd iland trollades fram och plötsligt hade vi en perfekt TV bild med CNN, BBC, Eurosport med flera engelska och tyska kanaler. Ett par veckor senare fixade dom SVT 24, en svensk kanal för utlandet så nu kan vi även se Bollibompa. Kontorschefen Umuth kom fram och hälsade oss välkomna och berättade att vi låg på en provisorisk plats för det var fullt i Marinan men vi skulle flyttas senare.

Redan när vi klev iland kände vi den vänliga atmosfären, alla seglare hejade och stannade och pratade. Det är en blandning av de flesta nationaliteter. Anläggning, kontor, gemensamma utrymmen och toaletter är toppen. Personalen är engagerad och det känns bra. På kontoret blev vi informerade om att marinan bjöd på cocktailparty klockan sex i den egna baren. Givetvis gick vi dit. Det var fullt med folk och alla fick ett hjärta med båtens namn och det egna namnet skrivet att sätta på bröstet. Alla talade med alla och snart hade vi fått många nya vänner. Vi kommer att berätta om Kemer Marina och alla dess aktiviteter i nästa resebrev. Nu kommer vi att bekanta oss med Kemer i några dagar sedan kommer Bosse och Gun och hälsar på i en vecka och veckan därpå mönstrar Douglas och Max på så vi kommer att göra ytterligare några seglingar innan vi lägger oss i vinteride. Det känns lite konstigt att sitta här i shorts med bar överkropp att skriva det men här kommer det:

Vi önskar er alla

En God Jul och Ett Gott Nytt År

Den 29 december flyger vi till Sverige för att vara hemma i tre veckor.

Med seglarhälsningar

Ulla o Mats Wångdahl